

Arrest

nr. 277 377 van 14 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 mei 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2022 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest met nummer 273 548 van 1 juni 2022.

Op 31 mei 2022 werd aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer :
[...]"

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2). Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 17.05.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene werd op 25.04.2022 gesproken door de terugkeerbegeleider in het kader van zijn hoorplicht. Er werd hem toen medegedeeld dat Frankrijk verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag en dat hij dus diende terug te keren naar Frankrijk. Hierop reageerde hij heel geïrriteerd. Hij wenst namelijk niet terug te keren naar Frankrijk en wenste daarom ook afstand doen van zijn asielaanvraag. Hij heeft dan ook het hoorrecht ingevuld maar uit de vertaling blijkt dat hij enkel een "neen" of een kribbel heeft ingevuld. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij bezoek ontvangt van zijn oom T.G. Op het ogenblik van dit schrijven heeft deze laatste geen recht op verblijf in het Rijk. Het administratief dossier van betrokkene bevat dan ook geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Hij ondertekende verder op 25.04.2022 een afstandsverklaring waarin hij afstand wenste te doen van zijn asielaanvraag om terug te kunnen keren naar Georgië. Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met voorbedachten rade als dader of mededader, feit waarvoor hij op 20.04.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat er in het FEDASIL-opvangcentrum te Zaventem een multiculturele onenigheid zou uitgebroken zijn tussen meerdere bewoners. Zo werd er tussen verschillende bewoners geweld gebruikt omdat de bewoners van kamer 206 vaak werden bezocht door een bewoner van kamer 211 en het beu werden dat hij telkens vroeg naar iemand die afwezig was. Dit zou niet naar de zin van D. geweest zijn en hij trommelde daarom de bewoners van 224 en 202 om geweld te gebruiken tegen de bewoners van 206. De tussenkomst van een FEDASIL-medewerker kan de gemoederen niet bedaren en het conflict escaleert. Een van de bewoners van kamer 206 diende zelfs overgebracht te worden naar het UCL-ziekenhuis. Ook op de betrokkene worden sporen van geweld vastgesteld. Tijdens het gevecht werd er gebruik gemaakt van een boksbeugel alsook van een zak-/plooimes.

Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Gezien het bijzonder gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.3.1. BETREFFENDE HET OPLEGGEN VAN HET INREISVERBOD AN SICH

- Schending van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Wet van 29 juli 1991

1.

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 8 jaar is samenvattend gebaseerd op een vermeend gevaar dat verzoeker zou uitmaken voor de openbare orde.

De betreffende motivatie is grotendeels overgenomen van het bevel het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoeker op 19 mei 2022. Tegen deze beslissing heeft verzoeker geen beroep aangetekend.

2.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

3

Het vermeend gevaar voor de openbare orde wordt als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met voorbedachten rade als dader of mededader, feit waarvoor hij op 20.04.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een niet definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 31.05.2022. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat er in het FEDASIL-opvangcentrum te Zaventem een multiculturele onenigheid zou uitgebroken zijn tussen meerdere bewoners. Zo werd er tussen verschillende bewoners geweld gebruikt omdat de bewoners van kamer 206 vaak werden bezocht door een bewoner van kamer 211 en het beu werden dat hij telkens vroeg naar iemand die afwezig was. Dit zou niet naar de zin van D. geweest zijn en hij trommelde daarom de bewoners van 224 en 202 om geweld te gebruiken tegen de bewoners van 206. De tussenkomst van een FEDASILmedewerker kan de gemoederen niet bedaren en het conflict escaleert. Een van de bewoners van kamer 206 diende zelfs overgebracht te worden naar het UCL-ziekenhuis. Ook op de betrokkene worden sporen van geweld vastgesteld. Tijdens het gevecht werd er gebruik gemaakt van een boksbeugel alsook van een zak-/plooiemes. Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Gezien het bijzonder gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

De facto wordt het gevaar voor de openbare orde afgeleid uit de eenmalige veroordeling van verzoeker wegens een vechtpartij in het Fedasil-centrum te Zaventem.

Bovendien maakt verwerende partij gebruik van een bijzonder selectieve lezing van het betreffende vonnis, dat thans wordt bijgevoegd (stuk 3).

Het betreffende vonnis oordeelde dat niet verzoeker, maar zijn kompaan, dhr. A.D., de aanstoker was van het gevecht en gebruik maakte van de boksbeugel en zakmes.

Dit resulteerde overigens in een lagere gevangenisstraf voor verzoeker dan voor de medeverdachten.

4.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland). Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkeheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

5.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de loutere opmaak van een PV kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou opleveren. De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker correctioneel veroordeeld wordt, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom hieruit een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van dit aanhoudingsbevel aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

6.

De loutere verwijzing naar een overigens verkeerde lezing van een correctioneel vonnis vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden; niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat zij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die wordt aangehouden door de politiediensten, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

7.

Het gebrek aan motivering wordt des te problematischer wanneer de correctionele veroordeling waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing wordt toegelicht.

Zoals eerder gesteld oordeelde het betreffende vonnis dat niet verzoeker, maar zijn kompaan, dhr. A.D., de aanstoker was van het gevecht en gebruik maakte van de boksbeugel en zakmes. Dit resulteerde overigens in een lagere gevangenisstraf voor verzoeker dan voor de medeverdachten.

Al deze elementen, die duidelijk erop wijzen dat verzoeker net geen gevaar voor de openbare orde uitmaken, lijken door verwerende partij zelfs niet in overweging te worden genomen.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. de foutieve lezing van een strafrechtelijk vonnis besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

2.3.2. BETREFFENDE DE DUUR VAN HET INREISVERBOD

i. Schending van de formele motiveringsverplichting (ondergeschikt materiële motiveringsverplichting) iuo. Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet

1.

Bovendien maakt de opgelegde duur niet het voorwerp uit van een pertinente motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de termijn van acht jaar:

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. "

2.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval nopens de duur.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) Eveneens heeft uw Raad reeds besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze handelde door een inreisverbod op te leggen voor de duur van de maximumtermijn zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (RvV 19 februari 2014, nr. 119120).

3.

In casu is de motivatie manifest gebrekkig; zoals reeds eerder uiteengezet wordt het bestaan van een gevaar voor de openbare orde afgeleid uit het enkele feit dat betrokkene eenmalig correctioneel werd veroordeeld, waarbij door verwerende partij overigens een bijzonder eenzijdige lezing werd gedaan van het betreffende vonnis.

Verwijzen naar het vermeend gevaar voor de openbare is dan ook een bijzonder gebrekkige motivering, en verantwoordt geenszins het opleggen van een inreisverbod met de duur van acht jaar.

4.

Bovendien stelt verwerende partij dat verzoeker illegaal het land is binnengekomen, doch lijkt hierbij te vergeten dat verzoeker zich in asielprocedure bevond op het ogenblik van de feiten.

Aangezien de feiten die aanleiding gaven tot de strafrechtelijke veroordeling, en uiteindelijk tot de bestreden beslissingen, zelfs plaatsvonden in het Fedasil-opvangcentrum is het bijzonder cynisch dat verwerende partij thans hier blijkbaar geen rekening meer mee houdt.

Meer nog, uit het feit dat verzoeker internationale bescherming had aangevraagd blijkt net dat hij wel degelijk de nodige stappen had ondernomen om zijn verblijf op wettige wijze te regelen.

Ook het vermeend illegaal binnenkomen van verzoeker in het land is een bijzonder gebrekkige motivering, en verantwoordt geenszins het opleggen van een inreisverbod met de duur van acht jaar.”

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing motiveert dat het inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). *In casu* werd een inreisverbod van acht jaar opgelegd, omdat verzoeker geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 januari 2022 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden en een geldboete van 100€ wegens opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachte rade en ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg. Er wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat waaruit blijkt dat er in het FEDASIL-opvangcentrum te Zaventem onenigheid zou uitgebroken zijn tussen de bewoners van verschillende kamers. De bewoners van meerdere kamers werden opgetrommeld om geweld te gebruiken tegen de bewoners van kamer 206. De tussenkomst van een FEDASIL-medewerker kan de gemoederen niet bedaren en het conflict escaleert. Een van de bewoners van kamer 206 moest naar het ziekenhuis overgebracht worden. Ook op verzoeker worden sporen van geweld vastgesteld. Er werd tijdens het gevecht gebruik gemaakt van een boksbeugel en een mes.

Verzoeker voert aan dat er onvoldoende feitelijke gegevens voorliggen die toelaten te stellen dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde in zin van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij voor deze feiten op 20 januari 2022 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden en een geldboete van 100€ wegens opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachte rade met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg blijkt dat verzoeker zonder concrete aanleiding samen met twee anderen een vechtpartij is gestart in het opvangcentrum van Zaventem. Hierbij werd er gestoken met een mes en geslagen met een boksbeugel. Er wordt op gewezen dat de feiten een bijzonder gewelddadig karakter hebben en dat verzoeker met zijn gedrag getuigt van een totaal gebrek voor de fysieke integriteit van zijn medemens. Gelet op bovenstaande elementen wordt in de bestreden beslissing besloten dat verzoeker de openbare orde op ernstige wijze heeft verstoord en dat er sprake is van een risico op een nieuwe inbreuk.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij uitgaat van een verkeerde lezing van het vonnis van 20 januari 2022. Verzoeker betoogt dat niet hijzelf de aanstoker was van het voormelde gevecht maar wel een medebeklaagde van hem en dat het deze laatste is die gebruik maakte van een boksbeugel en een zakmes. Volgens verzoeker blijkt dit duidelijk uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg aangezien hij een lagere straf kreeg dan zijn medeverdachten.

De Raad merkt echter op dat in de bestreden beslissing niet wordt beweerd dat verzoeker de aanstoker was van het gevecht noch dat hij de persoon was die een boksbeugel of zakmes gebruikte. Dit blijkt ook niet uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Een van de medebeklaagden kreeg inderdaad een zwaardere straf opgelegd, doch hieruit volgt niet dat dit de verwerende partij zou beletten vast te stellen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Met zijn betoog weerlegt verzoeker niet dat hij met voorbedachten rade slagen en verwondingen met ziekte of werkonbekwaamheid als gevolg heeft toegebracht. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij betoogt dat de voormelde feiten foutief geïnterpreteerd werden door verweerder.

In een volgend middelonderdeel voert verzoeker aan dat er louter en alleen op basis van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg niet besloten kan worden dat hij door zijn gedrag een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich volgens verzoeker geen afdoende motivering en kan niet automatisch gekoppeld worden aan een inreisverbod. De Raad dient op te merken dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk uiteen wordt gezet waarom verzoeker *in casu* een ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde. Er wordt gewezen op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd en op het bijzonder gewelddadige karakter ervan. Verweerder motiveert dat verzoeker met zijn gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn medemens. Gelet op alle elementen eigen aan de zaak besluit verweerder dat verzoeker de openbare orde op ernstige wijze heeft verstoord. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, motiveert verweerder niet louter dat verzoekers handelen schadelijk is geweest voor de openbare orde, maar tevens dat er een risico is op een nieuwe inbreuk. Verzoeker gaat niet in op deze motivering en toont dan ook niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod niet beschouwd kan worden als louter een automatisch gevolg van verzoekers strafrechtelijke veroordeling maar dat de elementen eigen aan de zaak wel degelijk werden beoordeeld door de verwerende partij.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker het grondgebied op illegale wijze betrad, voert verzoeker aan dat hierbij uit het oog wordt verloren dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende. De Raad dient op te merken dat uit de lezing van het bestreden inreisverbod duidelijk blijkt dat deze motivering niet het doorslaggevend motief uitmaakt van de beslissing. Verzoekers grief kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat op 22 juni 2017 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld door de politiezone Antwerpen ten aanzien van verzoeker wegens zijn aanwezigheid op het grondgebied zonder houder te zijn van de daartoe vereiste verblijfsdocumenten. Daaropvolgend diende verzoeker op 22 juni 2017 inderdaad een verzoek om internationale bescherming in, maar gaf hij geen gevolg aan de uitnodiging voor zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij werd derhalve geacht afstand te doen van zijn verzoek. Op 4 september 2017 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 2 juli 2021 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in op het grondgebied. Ten aanzien van verzoeker werd op 2 september 2021 een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt was op de datum van de ten hem ten laste gelegde feiten, namelijk 23 november 2021, zijn verzoek om internationale bescherming dus reeds geweigerd. Waar verzoeker betoogt dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf op wettige wijze te regelen, dient er te worden opgemerkt dat in de beslissing van 17 mei 2022 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vastgesteld dat verzoeker voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend naar het Rijk gekomen is. In het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers als volgt gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier is gebleken dat de betrokkene reeds in Griekenland, Frankrijk, België, Oostenrijk, Zwitserland, Zweden en Nederland internationale bescherming verzocht heeft. De betrokkene heeft een eerste maal internationale bescherming aangevraagd in België op 23.06.2017 en deed afstand van deze procedure op 04.09.2017. Zo werd hij op 19.07.2017 door onze diensten opgeroepen en gaf hij hieraan geen gevolg binnen de vijftien dagen. Op 02.07.2021 vroeg hij opnieuw internationale bescherming aan. Op 21.09.2021 werd hem een bijlage 26quater ter kennis gebracht via aangetekend schrijven waarin Frankrijk aangeduid werd als verantwoordelijke lidstaat voor zijn asielaanvraag. Hij ondertekende echter op 25.04.2022 een afstandsverklaring waarin hij afstand wenste te doen van zijn asielaanvraag om terug te kunnen keren naar Georgië. Gelet op dit opvallend aantal asielaanvragen en de schijnbare desinteresse in zijn asielaanvragen kan geoordeeld worden dat hij mogelijk voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.”

Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen met het arrest nr. 273 548 van 1 juni 2022. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2022 is dan ook definitief. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij het grondgebied is binnengekomen met het doel de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Gelet op het bovenstaande concludeert de Raad dat het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te oordelen dat verzoeker een ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde en hem derhalve een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT